

שׁוֹבֵה יִשְׂרָאֵל

בס"ד, שב"ק פרשת בהעלותך ט' סיון תשע"א | גליון 455

דברי הימים

כתב בספר ברית מנוחה, חכם קדמון נורא מאוד שהעידו עליו האר"י הקדוש והרמ"ק בפרס רימונים שדבריו ברוח הקודש ממש, וז"ל: קבלה יהיה בידך שהשנה התשיעית ליובל שנה מובחרת, חודש התשיעי חודש טוב מן הטובים וחודש רצון, ויום התשיעי לחודש מן המובחר שבכל החודש, ושעה תשיעית של יום, שעה טובה מובחרת משעות היום. הרמב"ן הוסיף: כי השעה התשיעית היא שעת ברכה ששון ושמחה היא שעת המנחה. יהודים בכל הדורות היו נוהגים לכוון תפילותם לשעה זו כדי שתפילתם תתקבל ברצון. יש שייחסו סגולות אלו לחודש כסלו, אמנם, אם הספירה היא משנת היובל הדעת נוטה כי היא מתחילה בחודש תשרי ואזי החודש התשיעי הוא חודש סיוון.

בי"א סיוון תשמ"ט תחול הילולת הגאון בעל המנחת יצחק, שהותיר אחריו ספרים גדולים בהלכה. גם הרה"ק רבי יודע'ע' מדז'יקוב שנודע בקדושתו הנוראה נפטר ביום זה, וכוחו הגדול עומד למתפללים בזכותו להיענות בבקשותיהם.

ט"ז סיוון הוא יום הילולת יהודה בן יעקב ולאח משבטי ישראל. נולד בב' אלפים קצ"ו ונפטר בב' אלפים שכ"ה.

מדברי מו"ד ועט"ד רבי יאשיהו יוסף פינטו שליט"א

ויהי בנסוע הארון

יצאו מחוריהן. זמן רב לא ראה כזה סכום... שלושים מטבעות! ברגע אחד שהסוחר לא הבחין, שלח יד זריזה וגנב עשרה מטבעות. שיכור מן ההצלחה, ניצל את ההזדמנות הבאה וגנב עוד חמשה עשר. **כעת יהיה עשיר של ממש...** כשבא הסוחר לשלם מצא חמשה מטבעות והעניק לו כנגד כל מטבע עשרה זהובים...

כל אימת שהאדם ניצב בפני הזדמנות, יצר הרע מעורר בו תאוות פתע לכסף קטן. כדי שהכסף האמיתי לא יגיע אליו והוא יישאר עם אגורות הנחושת השחוקות. מתן **תורה! בניית המשכן!** משה רבינו מבין שעוד מעט יבוא יצר הרע עם המטבעות הקטנות... נכנסים למדבר, מקום של קטנות. כסף קטן. ואלו באים: בשר, דגים, קישואים... אויה! והאורות הגדולים של מתן תורה חולפים הולכים להם. הוא מתחנן: **קומה ה' ויפוצו אויביו וינסו משנאיך מפניך! הצל אותנו מן הקטנות, שלא יקנו אותנו בכסף קטן...**

גם אנו נוסעים מרגעי הקודש של קבלת התורה לתוך מדבר של ימי קיץ לוהטים והניסיונות הקשים שאורבים בהם. קישואים ואבטיחים למכביר, גם בצלים ושומים. אל נא אחי תרעו! נזכור את הכסף הגדול ולא נתפתה להחליף חיי עולם בחיי שעה.

ויהי בנסוע הארון ויאמר משה... עם ישראל מפליג מן הרגעים המרטיטים של קבלת התורה לתוך מדבר צייה ושממה, והוא זקוק להגנה מיוחדת. משה רבינו נושא תפילה: **קומה ה' ויפוצו אויביו!**

לא חולף זמן רב, הקולות והברקים עדיין מדהדים והמשכן נישא במלוא תפארתו ו... ויהי העם כמתאוננים **רע באוזני ה'**. התחושות הנעלות של קבלת התורה והשראת השכינה, מוחלפות ברגע קטון בתאוות כה עלובות... מי יאכילנו בשר, דגים קישואים ואבטיחים. מה זה? מה קרה?

הכרנו יהודים שאחר רגעי שגב נדירים בחייהם, נפלו לשוחה כה עמוקה... מעשה באיש פשוט שהתפרנס מטחנת קמת שבעלותו. מבוקר עד ערב בילה בטחנה ומכר טיפין טיפין, שקית לזה, חבילה לזה. פעם הגיע אליו סוחר וביקש לקנות שלושים שקים באחת. הטוחן התרגש. שלושים שקים... פדיון של שנה שלימה!... רק שלא תתבלבל! לחשו לו בני משפחתו והוא אכן התחכם וציווה על הסוחר להטיל מטבע נחושת כנגד כל שק שיארוז לו, ואחר יספרו הטבעות והסוחר ישלם תמורתם ממון. אחד... שתיים... הקערה התמלאה אגורות ועיניו של בעל הטחנה כמעט שלא

ר"ת	יצאת השבת	כניסת השבת	
21:01	20:26	19:09	ירושלים
20:58	20:29	19:25	ת"א אשדוד
20:59	20:30	19:17	חיפה
20:56	20:26	19:22	ב"ש

השיעור השבועי מהאדמו"ר רבי יאשיהו פינטו שליט"א

יתקיים בימי חמישי בשעה 21:00 בהיכל ישיבת שובה ישראל רח' שבט בנימין 34, רובע י"ב, אשדוד. פרטים נוספים בטל: 08-8679897

ניתן לקבל את העלון במייל מידי שבוע, לאחר הרשמה במייל: info@shoovaisrael.com
כמו כן ניתן לקבל במייל את דבר התורה היומי מהאדמו"ר רבי יאשיהו פינטו שליט"א
לאחר הרשמה במייל: info@shoovaisrael.com

מנורה של מעלה

"בהעלותך את הנרות", הדקדוקים ידועים: מדוע אמר 'בהעלותך' ולא 'בהדליקך'? מהו 'אל מול פני המנורה'? ובהמשך הכתוב "ויעש כן אהרן" פירש"י: 'שלא שינה', ולמה שינה מצווי ה' גם, למה הזכיר את מעשה המנורה אחר מצוות ההדלקה?

הנה דרשו חז"ל "וראה ועשה", שנתקשה משה במעשה המנורה עד שהראה לו הקב"ה מנורה של אש לעשות כתבניתה! כי יש משכן למעלה הנקרא משכן הנער, ושם מסודרים להפליא כל כלי המשכן עם השולחן והארון והמנורה, והמשכן שלמטה מכוון כנגד אותו משכן, לדבק תחתונים בעליונים.

ועתה בא ציווי השי"ת לאהרן להעלות את הנרות, לא להדליק גרידא, רק להעלות את הנרות במחשבה עד המנורה העליונה כדי למשוך ממנה שפע לעולם. זהו אל מול פני המנורה יאירו שבעת הנרות, אל מול פני המנורה הדולקת במשכן של מעלה. וזו היא עבודת הייחודים של הצדיקים הגדולים, 'ויעש כן אהרן', להגיד שברחו שלא שינה ודיבק את השלהבות בכוח מחשבתו במנורה העליונה עד שהתמלא העולם אורה. עתה חזר ואמר 'זוה מעשה המנורה', אם תתמה מי יעלה לנו השמימה להדליק את המנורה? דע כי בדבר הזה היה מתקשה משה עד שהראה לו ה' מנורה של אש, וכמו כן יהיה לך לעזר בעבודתה. (כסף מזוקק)

הנוד לנער

הפכים

מה קרה? אי אפשר להיות בבית קצת?! השאלה הזאת מופנית רבות בשעות בין הערביים מאוחרות כלפי ילדים הניצבים בדלת ומתחננים בכל לשון ללכת לשחק עם החברים. האב, יהודי טוב ובעל עולם פנימי עשיר ומלא ערכים, לא מבין את הדחף הזה. אולי הילד סובל מחוסר שקט נפשי? אולי הוא מדחיק איזשהו כאב? במקום לתת לילד ללכת, הוא מנסה להבין את המניעים של הדחף... חבל.

נשאל שאלה פשוטה: איזו תמונה תזכיר לכם בדידות, עץ בודד במרחב או סופרמרקט הומה אדם? אם תשובתכם 'עץ בודד', הנכם נמנים על 75 אחוז מהאוכלוסייה. 25 האחוזים האחרים, שאגב, הם יכולים להיות הילד שלך, אח שלך או חברך הקרוב, יענו: סופרמרקט! כן. ההתחככות עם קהל גדול ולא מוכר גורמת להם עיניו של ממש.

ביסוד הקיטוב הזה שהוא אגב סימפטום ממש שולי של התופעה, עומדת החלוקה הבסיסית מאוד בין סוגי הנפשות. בספר 'נפש האדם' (אדהאן), זה נקרא: מוחצן או מופנם. זו היא באמת חלוקה שראוי לכתוב עליה בעצמה ספר, אך אם ניתן להגדיר זאת בקצרה: המוחצן רואה את העולם שסביבו, אנשים, בתים עצים. המופנם, רואה את העולם שבתוכו. נפש, נפש ונפש. הוא לא עיוור חלילה, הוא רואה אנשים, מבחין במצבים, אך אלו נקלטים בדעתו מבעד לעדשת נפשו המיוחדת. כל דבר נבחן מן הריבט הנפשי האישי. ולא. אין לזה שום קשר לאנוכיות. המוחצן יכול להיות אגואיסט בדיק כמו שהמופנם יכול להיות בעל הלב הרחום בעולם. זו בסך הכל שאלה של כיוון אנרגיית המוח.

מתכונות אלו נגזרים רבים מאוד ממצבי אדם, מעלותיו ונקודות תורפתו. בעוד המוחצן עלול למשל להתפלץ למראה בית מבולגן וחפצים זרועים בפינותיו, המופנם מדלג על גבי המכשולים ואפילו לא פונה להרימם. האב המוחצן, ירד מדעתו: אתה לא רואה על מה אתה דורך?! לא! תאמין שפשוט לא ראיתי. חשבתי על איך אני מרגיש כשהשמט מתחילה לנסות מערבה, והקלמור ההפוך פשוט לא השתלב בזה בשום דרך...

הילד מהסיפור הראשון, הוא בן לאב מופנם המוצא את סיפוקו בעולמו הפנימי. הוא מסוגל לשבת בין ארבע קירות ולהעסיק את עצמו במשך שעות. ילדו לעומת זאת שייך למשפחת המוחצנים והחברים הם מוצר חיוני עבורו. הבדידות מסוגלת להטריף את דעתו. עולמו מגלה יותר סובלנות כלפי המוחצנים, והמיעוט המופנם סובל לפעמים. הם מסתובבים במקומות הומים, ולא יודעים את נפשם. כישוריהם המיוחדים בדרך כלל, לא יכולים לפרוח עקב המצוקה שהם חשים לצד הזרים. אם יש לך ילד מוכשר מאוד שלא עונה תשובות בכיתה, יתכן שהוא מופנם.

ברמראות

"ויעש כן אהרן אל מול פני המנורה העלה נרותיה וגו'" (ח' ג')

פירש רש"י: 'להגיד שבחו שלא שינה'. ומה זה יעלה על לב אהרן לשנות מציווי ה' ביד משה? אך הנה אמרו חז"ל במגילה (כ"א) שהקורא בתורה לא יפחות מעשרה פסוקים שמתחלקים לשלש עליות של 4 3 4. למי יקראו ארבעה? חז"ל קובעים שכל אחד מהשלשה שקראו לו ארבעה הרי זה משובח ומביאים לכך סימוכין. מנין שאמצעי שעלה ארבעה הרי זה משובח? ששינוי: 'אל מול פני המנורה יאירו' מלמד שמצדד פניהם כלפי נר מערבי ונר מערבי כלפי שכניה, ואמר רבי יוחנן: מכאן שאמצעי משובח! אהרן, הלא היה כהן שהוא ראש וראשון לכל דבר שבקדושה, והיה אפוא חשש לכאורה שלא יואיל לכוון את הנרות אל הנר האמצעי כדי להורות שדווקא הראשון הוא המשובח. בא הכתוב והודיע: ויעש כן אהרן, להגיד שבחו שלא שינה.

ועוד יבואר: חז"ל אמרו במדרש "על כן לא יקומו רשעים במשפט", אמר הקב"ה לרשעים: 'אני אמרתי כן ואתם לא אמרתם כן, על כן לא יקומו רשעים במשפט...' כוונת חז"ל לדברי המדרש בפסוק 'ויאמר אלוקים יהי אור': 'בכל העשיות נאמר בהם 'יהי כן' וכאן לא נאמר 'יהי כן', מפני הרשעים שלא זכו באור ההוא של מעלה וגזזו לצדיקים לעתיד לבא. הנה כי כן הרשעים גרמו להיעדרות המילה 'כן' ממאמר המאור אחר שבסיבתם גנזו, על כן נענשו.

והנה בעבודת המנורה היה אהרן הכהן ממשיך את האור הראשון שנגזז למטה לתוך העולמות. נמצא, במעשהו גרם שלא יהיה עוד שינוי בין מאמר

המאורות לשאר המאורות וכאילו גם בו נאמרה המילה 'כן'... זהו 'ויעש כן אהרן', הוא השיב את המילה 'כן', ובכך בעצם עשה 'שלא שינה' בין מאמר למשנהו. (תנוכת התורה)

עוד יפורש: 'להגיד שבחו של אהרן שלא שינה', שגם אחר שזכה ליקר וגדולה כאלו לעמוד ולהדליק את המנורה הטהורה, לא נשתנה אצלו דבר ונשאר שפל בעיניו כמקודם. (הרה"ק רבי בונים מפשיסחא)

"והאספסוף אשר בקרבו התאוו תאוה" (י"א ד')

הנה המן היה לחם אבירים שמלאכי השרת ניזונים בו, ובאכילתו התבטלו מבני ישראל כל התאוות ועמדו בבחינת מלאכים. אמנם, הם ביקשו לעלות במדרגה יותר מן המלאכים שלזה זוכים קרוצי חומר על ידי שיבור התאוות, ובכן התאוו תאוה, היינו התאוו שיהיה להם תאוה עוד על ידי שיאכלו מאכלים גשמיים כבשר ודגים המולידים תאוה, וכאשר יתגברו עליהם, יעלו למעלה מן המלאכים.

(הרה"ק רבי בונים מפשיסחא)

"ויקרא את שם המקום ההוא קברות התאוה וגו'" (י"א ל"ד)

בשם ספר ברית מנוחה: קברות התאוה הוא בחינת החכמה. 'כי שם קברו את העם המתאוים', פירוש: מי שבא למדת חכמה, אזי בטל ממנו כל התאוות מרוב דבקותו בו יתברך שמו!

(דגל מחנה אפרים, בשם זקנו הבעל שם טוב)

ימי שני ורביעי

כתב בתשובות הרמב"ן (רפ"ב) שאין להתחיל דבר חדש בימי שני ורביעי. מה יש בימים אלו? לדעת הט"ז, מצב הכוכבים אינו מבשר בהם טובות. הפוסקים הוסיפו, כי אחר שיודע שהמזלות אינם טובים, אין לו להילחם בהם ולסמוך על הנס, רק ימתין ליום מחר עם מזלות חדשים ומבשרי טוב.

מקור דברים אלו בזוהר הקדוש, שם מוזכרת כמה פעמים האזהרה שלא להתחיל דברים חדשים בימי שני ורביעי. בפרשת כי תצא אף מובא טעם לכך, כי ביום שני נברא הגיגנום ורביעי לקו המאורות. ברבנו בחיי הובאו שני טעמים נוספים ליום ב': שנברא בו מחלוקת שנאמר ויהי מבדיל בין למים למים, ומשם שורש כל מחלוקת שבעולם, על כן לא נאמר בו כי טוב. וגם שבו ביום הביא הקב"ה מבול על העולם. הוא מוסיף שזה גם הטעם לאיסור אכילת זוגות, כי מן השניים נולדה המחלוקת.

עוד טעם לאיסור התחלת דבר ביום ב', נמצא בחזקוני לפרשת בראשית, כי כשם שמעשי בראשית התחילו ביום ב' ונשתהו ליום ג', כן נכון לכל אדם להשהות תחילת ענייניו מיום ב' לג'. יצוין, כי מאותה סיבה שאין להתחיל ביום ד' מחמת שנתמעטה בו הלבנה, תקנו חז"ל שהבתולה נישאת ליום ד', כדי למלאות פגימת הלבנה. יש שכתבו כי כשם שאין להתחיל דבר בימים אלו, כך אין לגמור. לעומת זאת נמצאה בספרים דעה, כי אין להתחיל ביום ב' ואין לסיים ביום ד'.

בספרי השו"ת מובאת שיטה כי כל הקפידה האמורה, אינה נוגעת לחודשי ניסן, אלול, אדר, שאלו ימי רחמים גמורים וכולם שווים לטובה. שליחי מצווה אינן ניוזקין, ולזה בכל הנוגע לדברי מצווה, כבנין בית הכנסת או תחילת לימוד בכלל או בשיבה, לא הקפידו בעניין. המהרש"ל נתן סימן לכך: ב"ד קודש ילבש! יש להעיר כי בזוה"ק מבואר, שה'ערב רב', אינם יכולים להיות לעולם בכלל שלוחי מצווה, על כן, בשעה שהם מעורבים בתוך עם ישראל יש לנקוט משנה זהירות אפילו בענייני מצווה. אמנם, צדיקים קדושים המבוררים בוודאי ובשמחתם לא יתערב זה, לא צריכים לחשוש ומתחילים עניינים של מצווה בב"ד. בספר אפרקסתא דעניא מתנה את הדבר בקיום המצווה לשמה וללא פניות.

נישואין הם דבר של מצווה ולכן מעיקר הדין אין חשש לקיימם בב"ד. יש שנהירו בימי ב' אך לא בימי ד' בהם אמרו חז"ל מפורשות: בתולה נישאת ליום רביעי. אמנם, גם בכך יש מפקפקים וטוענים שהדבר היה נכון בימיהם שהאירוסין נערכו לפני הנישואין ומשום כך לא נחשבו הנישואין להתחלה, מה שאין כן בימינו. כל האמור לעיוני ע"פ ים החכמה ולמעשה יעשה שאלת חכם.

פניני דברי יאשיהו

לא לפסס

מו"ר זקננו רבי מאיר אבוחצירה זי"ע, נסע פעם בכביש מהיר כשלפניו נוסעת משאית של משקאות. על אם הדרך הורה לנהג לעצור את משאית המשקאות ולבקש מבעליה בקבוק שתייה. נהג המשאית התמלא חרון: מה?! כל מכונית תעצור אותי ותבקש שתייה?! המשאית המשיכה בדרכה ורבי מאיר הורה לנהג שוב: התייצב בדרכה של המשאית ובקשת מן הנהג בקבוק שתייה! ברחמים.. נהג המשאית איבד עשתונות: למה אתם עוצרים אותי שוב ושוב?! אינני מחלק שתייה! אולי בכל זאת?! יהודי צמא?! אין מה לדבר. חבל! הפטיר רבי מאיר... עוד כמה קילומטרים התגלתה משאית הפוכה. משאית משקאות. אנשים עצובים ביכו את הנהג הצעיר... רבי מאיר אמר: ראיתי את מלאך המוות מרקד אחריו. ביקשתי להצילו, הוא התעקש...

למה להתעקש כשאפשר להסכים?! למה למות כשאפשר לחיות?! יש הזדמנויות, הן דופקות על הדלת, מתחננות. אבל האדם חסר לב ואוטם אוזניים. דוד המלך התחנן: "אך טוב וחסד ירדפוני!" גם אם אין לי שכל ואני בורח, שימשיכו לרדוף אותי...

לאורם נלך

הגאון המקובל רבי יעקב חיים סופר זי"ע בעל 'כף החיים' - ט' סיוון תרצ"ט

ערכת חיבורו הנודע לתהילה 'כף החיים', אחת היצירות המקיפות ביותר בעולם הספר היהודי. 'כף החיים', היה לנכס צאן ברזל לעם היהודי, מורי הוראה קיבלוהו בזרועות פתוחות ואהבה עזה, ועמך ישראל מצאו בו את שאהבה נפשם: כל ההלכות לבית היהודי כמיטב המסורת. צדיקים ייחסו את ההצלחה האדירה והעל הטבעית לה זכה הספר, לדקדוקו המופלג של הגאון בשמירת הלשון.

בד בבד עם כתיבת החיבור, מצא לו הגאון זמן לצאת מקיתונו ולחבור לחבורת המקובלים הקדושה שקמה בשכונת הבוכרים בראשות הגאון המקובל רבי שאול דוויק הכהן זי"ע. ירושלים מכונסת בשנתה, ומחלונות בית המדרש 'רחובות הנהר' נשמע בכי משתנק... החבורה הקדושה שבתוכם הגאון הכף החיים, מנהיגים כיונים על חורבן בית המקדש ומייחלים בדמעות לגאולה השלימה. לקראת עלות השחר תתגלה דמותו של הגאון צועדת בזריזות בין הרחובות מעוטרת בטלית ותפילין בדרך לתפילת שחרית על פי כוונות האריז"ל.

העיד הגאון רבי יהודה צדקה, כי מידי שבת הייתה צורתו של הגאון משתנה לבלי הכר ממש. פעמיים מציין הגאון בספריו פירוש שגילו לו מן השמים! זיעוכי"א.

מאמר החכם

תאוות העולם הזה נראות כמפלט, אך הן בית הכלא האכזר בעולם. חוקי התורה הקדושה נראים ככובלים, אך הם השער אל החופש!

מחר לקבל שכרם

צעיר לימים היה הרה"ק רבי צבי אלימלך מדינוב, כשבחר לנדוד מבית הוריו לבית מדרשו של הרבי הקדוש החוזה מלובלין. בחומרות לא היה לו כמעט כלום. אפילו מספר קופיקות לשכור עגלה... אבל ברוחניות, כבר היה אדם גדול ממש. בקרבו גמלה החלטה: כל משך הדרך ארוכה, לא יבקש דבר מאיש, מחוט ועד שרוך נעל.

הדרך חלפה על פני כפרים ועיירות, ובכל כפר ועיירה, פונדק קטן שבעליו יהודים. רבי צבי אלימלך נפש שם מעט מטלטולי הדרך, אך לא הכניס דבר לפיו ממה שלא הוצע לו. הרבה פונדקאים שלא שיערו בדעתם כי העלם שלפניהם חסר כל, פטרוהו מלפניהם בלא אכילה ושתייה, וכך הלך גופו הצמוק ונשדף בדרכים, עד שיום אחד נשטט על סלע בצדי הדרך וכמעט לא שבק שם את חייו. פתאום צצה מאן שהוא עגלה ועצרה על ידו בצניפת סוסים. בלא כוח פקח את עיניו ופגש בחיוך של יהודי נלבב הגוהר מעליו עם שתייה ומוגדנות. **אכול נערי, אכול, טרם יהיה מאוחר...** המגדנות והיי"ש הציטו מחדש את פתיל חייו וכשכוחותיו שבו מעט, התלווה אל היהודי לביתו. גם כן, פונדק על אם הדרך... אכל ושבע ונח ואף קיבל צרור מעות להמשך המסע וכבר ביקש לצאת, כשהיהודי הפתיע: **לאן פניך מועדות? ללובלין! או! נענה היהודי, גם אני מבאי לובלין... עלה על עגלתי!** הם הגיעו ללובלין, ורבי צבי אלימלך רואה שבמקום לבקש אכסניה, היהודי מסובב את עגלתו ומתכוון לצאת לדרך. **לאן? הביתה! אמרת שהנך מלובלין?! אכן, אבל איני מגיע לרבי בלי הכנה! היה שלום... והעגלה טסה לדרכה עם היהודי הטוב שבתוכה.**

ימיו הבאים של רבי צבי אלימלך בלובלין, הם נתח היסטוריה חסידית. הקרבה הגדולה והאהבה שרחש לו הרבי. בשבת בבוקר נשלח אל העמוד לפסוקי דזמרה וקולו היה מתוק יותר מכל כינורות שבעולם. כל כך ערבה לרבי מלובלין תפילתו, עד שכשניגן "ואילו פיננו מלא שירה כים..." בתפילת 'נשמת', נשמתה קופסת הטבק מידי של הצדיק... אז החווה

לנער להמשיך גם ב'שוכן עד'... לימים היה הרבי מדינוב משורר נשמת, ורועי דינוב אוספים את צאנם מתחת לחלון בית מדרשו כדי להסכית לנגינה המופלאה. ושבת שנפטר וה'נשמת' לא נשמע, הופרה פתאום הדממה המעיקה משירת המון רועים: **'נשמת כל חי תברך...'**

אחר שהוזרה לחדול מהדרך המסוכנת שבחר, נפרד רבי צבי אלימלך מן הקודש ושב אל בית הוריו כדי להקים את ביתו. בהמשך עבר לגור בדינוב, וכשנעלה הרבי מלובלין למרומים, הפך בית מדרשו תל תלפיות לאלפי חסידים ואנשי מעשה.

בינתיים נפטר היהודי, אותו פונדקאי שעמד לו לרבי צבי אלימלך בשעת דוחקו. בצוואתו כתב לבניו היתומים: **אם ביום מן הימים תקלעו לשעת צרה, שחרו לפתחו של הרבי מדינוב וספרו לו כי הנכם צאצאיו של היהודי שהצילו בימי עלומיו בדרך ללובלין...** ואולי חזה מזלו כי הצרה לא איחרה לבוא. פריץ בעל נכסים פתח בית מלון בשכונת היתומים ואיים לשבור את מטה לחמם. נתנה האלמנה עיניה בבנה הגדול וזה בא ועמד על פתח חדרו של הרבי הקדוש מדינוב וסיפר לגבאי את כל אשר ציווה אביו. כשמוע הרבי את הדברים, חש אל הנער ושאל למבוקשו. הנער סיפר: **יתומים היינו ואין אב, ועתה מאיים איש בלייעל לשבור לנו גם מטה לחם... נתנו דעתך! הרגיע הרבי, עד שתשוב הביתה יבוא הכל על מקומו בשלום!**

אבל ליבו של הנער לא היה שלם באמונת צדיקים כלבב אביו, והרבי ראה זאת... מקטני אמנה הנך... **גש אל החלון!** במקום לראות רחוב ועצים ראה העלם עיירה קטנה ומוכרת עד כאב. הנה בית אבי. עוד רגע והתגלה בית הפריץ. והנה הוא יושב בחדרו ומורה למשרתו לקרוא מהר לאלמנת הפונדקאי כדי להשכיר לה את מלוננו... לב הנער פחד ורחב והרבי אמר: **המתן עוד קמעה!** חלפה מחצית שעה והנה אימו נכנסת לביתה שמחה וטובת לב. היא שכרה מן הפריץ את המלון...

הבט בשעון! – ציווה עוד הרבי, וכשבא הנער לביתו ידע כי יש נביא בישראל.

שבע ארצות – א'

בספר 'אבקות רוכל' המיוחס לרבי מכיר תלמיד ר' יהודה בן הרא"ש, מתוארת אחת הזוויות שתפקוד את העולם לקראת ביאת המשיח: **'זיוצאים בני אדם מסוף העולם שהם מכווערים ביותר, וכל מי שרואה אותם מת מפחדם, ואינם צריכים לעשות מלחמה, אלא מפחדם ממיתים הכל. וכל אחד ואחד יש לו שני קודקודים ושבעה עיניים והם זולקים כאש וקלים בהליכתם כצבאים. באותה שעה צועקים ישראל ואומרים ווי ווי, וקטנים מישראל מתבעתים והולכים ונטמנים כל אחד ואחד תחת אביו ותחת אמו, ואומרים ווי אבא, מה נעשה?! ואבותיהם משיבים להם: עתה אנחנו סמוכים לגאולתם של ישראל!'** ה' יציל אותנו מחבלי משיח ובשובה ונחת ניוושע.

מי הם אותם בני אדם מכווערים היוצאים מסוף העולם? הייתכן שקיים מקום יישוב על פני כדור הארץ שעניניהם הבולשות של החוקרים לא הגיעו אליו?

בדברי חז"ל קיימים אזכורים למקומות רבים הנמצאים לכאורה על פני אותו כדור בו אנו חיים ושאלנו לא מצליחים לאתרם. ניקח את נהר הסמבטיון; מקום גלות עשרת השבטים; פתחו של גן עדן שרבי יהושע בן לוי הצליח לדלג מעל חומותיו; פתחו של גיהנום הנמצא באיזה שהוא מקום בגיא-בן-היננו בינות לשני דקלים; הרי החושך שאלכסנדר מוקדון הגיע אליהם

במהלך מסעותיו, ושעל פי עצת חכמי ישראל, קשר אל עצמו חוט ארוך ארוך המגיע עד למקום יישוב כדי שיצליח למצוא את דרכו חזרה. אגב, במסעו זה הגיע אלכסנדר מוקדון לפתחו של גן עדן ולא הניחו לו להיכנס. יש את העיר לוז הקדומה שתושביה אינם מתים ובין חוצותיה מתהלכים יהודים בני אלפי שנים, וגם אתר מתי המדבר שפגש רבה בר בר חנה על ידי ההוא טעייא. בנוגע לכל אלו, כותב הבן איש חי בתשובה לאדם שמפקפק בהימצאם בשם המחקר, כי החוקרים עם כל מאמציהם לא הצליחו לסקור את כל כדור הארץ וקיימים בו בהחלט מקומות שלא שזפתם עין.

אנו ננסה בעז"ה להבין את המציאות המתוארת רבות בזוהר, לפיה הארץ שאנו עומדים עליה היא אחת מתוך שבע ארצות שנבראו בששת ימי בראשית. היכן הם הארצות האחרות? מי חי בהם וכיצד? הרמ"ק כותב בפרדס רימונים, כי בשלב מסוים חשב כי הכוונה לשבעת האקלימים שיש בעולם, אך בהמשך הבין כי הדברים כפשוטם ממש, וכל המפקפק בהם מסתכן בנפשו! הרמ"ק מכריע נחרצות, כי העולם הזה עשוי כגלדי בצלים, וממש בתוך הקרקע שאנו עומדים עליה, מתכדרים להם עוד כמה כדורים, שבחלקם תנאים קשים ביותר. החיים בקרקע הפנימית ביותר, קשים מנשוא, ואחדים מן הרשעים הנטמנים אחר מותם בקרקע שלנו, מתגלגלים לשם להתיישר בעוונותיהם. לעומת זאת, היו אנשים כשרים מן הקרקעות הפנימיות שזכו לעלות אל הקרקע שלנו...